

QUÈ ENSENYEM SENSE VOLER ALS NOSTRES FILLS

Tots tenim més o menys clar què volem ensenyar als nostres fills. I cada dia aprofitem diferents situacions per mirar d'educar-los amb els valors que com a pares considerem adequats. Però hi ha també ocasions en què volent transmetre una cosa, n'acabem inculcant una altra.

Per exemple, quan el nostre fill experimenta un inconvenient o una adversitat...

- Es porta malament i la mestra el renya
- No li agrada el menú del menjador
- Perd alguna cosa
- Porta un informe escolar on s'hi detalla un aspecte millorable
- Es baralla amb algun company

Què fem en aquests casos?

Una reacció habitual és protegir o intentar solucionar el problema al nostre fill. Intentar, per exemple, que l'entorn (la classe) sigui segur o confortable, que qui n'és el responsable (la mestra) se'n faci càrrec, i fins i tot que es faci "justícia" si és que hi ha "agressors".

Però fent això estem enviant dos missatges al nostre fill:

1/ Som uns pares amorosos, que ens preocupen molt per ell i que ens tindrà al seu costat pel que calgui.

2/ **Ell sol no pot** (solucionar el problema, protegir-se, fer-se respectar, etc.).

I penseu... Amb quin missatge creieu que es queda?

A vegades és millor deixar que els nostres fills experimentin algun inconvenient (encara que els pares patim) però que aprofitin l'experiència per créixer, per omplir la seva **motxilla de recursos per anar per la vida**. Alguns d'aquests recursos, potser dels més importants, són l'**autoestima** i la **responsabilitat**.

Si ens deixem endur sovint per l'instint de protegir els nostres fills, perdem opcions que puguin solucionar les adversitats per si sols. Ells reben estima per part nostra, però no construïm **AUTOestima**. L'autoestima es genera a partir de la pròpia experiència, i si en alguna cosa podem ajudar, és deixant que les coses passin i fer de "mirall", reforçant el que ells fan per si sols, precisament per generar més consciència sobre els seus propis recursos.

Una altra forma de protegir el nostre fill per no veure'l patir és descarregant-lo de responsabilitat i culpant els altres (per exemple davant una malifeta i de les seves conseqüències). No importa si és amb raó o sense, el que li estem transmetent sense voler és aquesta manera de funcionar que col·loquialment en diem "**tirar pilotes fora**". És això realment el que volem? I què és més important? Salvar una situació de la forma més còmoda possible per al nostre fill o bé, un cop més, aprofitar-la per omplir-li la "motxilla" de valors i de recursos personals?

Hi ha dues preguntes clau que podem fer servir per generar aquesta consciència sobre els valors de l'autoestima i de la responsabilitat:

- Què has après amb tot això?
- I tu, què hi pots fer?

És un repte molt interessant que es pot convertir en un "joc". Per cada inconvenient o adversitat, per cada desacord o conflicte amb el vostre fill, relativitzeu el que ha passat i aprofiteu la valoració que en fa ell per reorientar-la (amb les preguntes clau) cap al que és de veritat important: ajudar a generar responsabilitat (autonomia, independència...) a partir del que ell pugui fer per solucionar el problema, i després fomentar l'autoestima (autoconfiança, seguretat...) pel fet que ha estat capaç de fer-ho per si sol.

Joan Vives Ribó, psicòleg i pare de P3
<http://joanvives.wordpress.com>